

Araguaia

amb el Bisbe Casaldàliga

Rivadeneira, 6 - 10è
08002 BARCELONA
Tel. 93 317 61 77
Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@pangea.org

CARTA N. 66 - NOVEMBRE 2010

40 ANYS DE LA PRELAZIA DE SÃO FÉLIX DO ARAGUAIA

Enguany la Prelazia de Sao Felix do Araguaia compleix 40 anys. Al llarg d'aquest curs anirem publicant articles d'aquests 40 anys d'història.

RETTALLS DE LA NOSTRA HISTÒRIA

“ESCLAVITUD I FEUDALISME AL NORD DEL MATO GROSSO”

Esclavitud i Feudalisme al Nord del Mato Grosso és el títol del document denúncia que aquest any compleix quatre dècades i que va ser escrit pel Bisbe Pere Casaldàliga.

En la època en que fou escrit, el 1970, el document va generar espant i crítiques.

Abans mateix de dirigir-lo a les autoritats de l'Estat, a l'autor van desconsellar-li de fer-lo.

Vivíem temps foscos, temps de “tanca bé aquesta porta que la nostra conversa no pugui ser escoltada”. El país es trobava sota domini del règim militar i de l'eufòria del “Miracle brasiler”, com eslògan i ordre: “BRASIL: ESTIMA'M O DEIXA'M”

Època de l'estatut de la Terra (pare de les empreses rurals) de la integració de l'Amazònia; de la SUDAM i dels incentius fiscals que estimulaven els empresaris a portar el “progrés” i el “desenvolupament” cap a l'Amazònia.

Època d'obertura de grans “fazendas”(empreses rurals) a costa de l'expulsió dels indígenes i dels pagesos, de grans quantitats de treballadors portats del nord-est, seduïts per promeses d'un salari avançat i de bones condicions de treball, que tenien com a resultat l'explotació, l'esclavatge i la mort.

Època en que els agents de l'Estat fingien no saber que passava i no era rar que fessin alhora de “capatassos” dels propietaris, capturant els peons que gosaven intentar escapar-se. Com diu la dita popular, “temps en que el fill plora i la mare no el pot escoltar”

La societat també imitava les tres mones:” no veu res, no escolta res, no diu res”.

El document del Bisbe Pere és el primer a destapar oficialment el que passava a l'interior de les empreses rurals, que tenien finances de la SUDAM, imposant la realitat als que la volien negar.

40 ANYS: D'ALLÀ CAP AQUÍ.

Passats 40 anys de la denúncia del Bisbe Pere, el treball esclau encara és una vergonyosa i trista realitat. Tanmateix és important reconèixer que l'estat ja no nega la seva existència (no té com) i que la societat s'ha anat imposant i això és una conquesta, resultat d'aquest primer gest, al qual s'hi van anar ajuntant d'altres i ajudaren a demostrar que el relat del Bisbe Pere no era ficció. El 1978, el Pare Ricardo Rezende Figueira, coordinador de la CPT Regional Araguaia-Tocantins, fa parella amb el

Amèrica - Carisma - Esperança - Pobres - Negres - Indis - Terra - Fidelitat - Regne - Pasqua

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

Bisbe Pere i denuncia, dins Brasil i a l'exterior l'esclavitud dels peons del Sud de Pará i del Nord de Goiás. Emblemàtic el cas dels cinc peons del Mato Grosso esclavitzats a la llavors anomenada Fazenda Rio Cristalino (Santana del Araguaia, al sud de Pará) que pertanyia a l'època a Volkswagen. A partir de 1991, altres actors socials (Regionals de la CPT, Contag, sindicats, OAB, CUT, per exemple) integren el cor de les veus que denuncien, qüestionen a l'Estat la realitat que és negada, forçant-lo a deixar l'actitud de l'estruç i a actuar. L'Estat ja no pot penjar als denunciats l'etiqueta de detractors de la imatge del país a l'exterior o de manca de patriotisme.

Vivim en el temps del "Grup Móvel" de Fiscalització; de la CONATRAE i de les COETRAES; dels Seminaris, Simposis, Congressos, Campanyes i Oficines per tot el País. Amb la força de tot aquest corrent, l'article 149 del Codi Penal és modificat per deixar fora de dubtes que el treball esclau forma part del codi penal "Reduït a condició anàloga a la d'esclau"; el Ministeri Públic té un apartat específic per tractar el tema; la Justícia del treball condemna als promotors de l'esclavitud per danys morals col·lectius i per danys morals individuals.

Es evident que d'allà cap aquí, malgrat les forces adverses (que no són poques) moltes coses han canviat.

SALVEM-NOS AMB EL PLANETA

Us transcrivim les xerrades de la tarda de la trobada SALVEM-NOS AMB EL PLANETA, organitzada per l'associació Araguaia, i celebrada al barri de la Marina de Barcelona el dia 14 de març de 2010. Les xerrades van ser a càrrec de Quim Sempere i de German Llerena.

CONSUMIR MENYS, I DIFERENT, PER VIURE TOTHOM MILLOR

Quim Sempere

En els models occidentals de vida estem consumint en excés. Ho veiem des de dos paràmetres, dues mesures: la mesura social i la mesura ecològica.

Mesura social: no és just que una part minoritària de la humanitat estigui consumint molt mentre una altra part està a la ratlla de la pobresa, o fins i tot de la infraalimentació.

Mesura ecològica: en 200 anys la població s'ha multiplicat per 7. Els impactes sobre la biosfera s'han multiplicat per molt més de 7, perquè la producció mundial s'ha multiplicat per 60. Això vol dir no només que ara som més, sino que tenim unes tècniques agressives per destruir la biosfera que ens permeten viure més còmodes, tenir més recursos de la natura però que al mateix temps tenen més facilitat per destruir la natura, la biosfera. Ens posen davant una situació nova.

Per tant, des dels dos punts de vista, consumir en excés és un fenomen verificable, gairebé quantificable.

Si ens ho mirem des del punt de vista del consum només, què podem fer? Per disminuir el consum i la producció. Consum i producció sempre són indissociables.

Consumir menys no és fàcil. Hi ha una aspiració a la comoditat, a la seguretat, un desig d'augmentar el consum.

Vivim en una societat materialista. No volem tenir menys que el veí. Volem un determinat cotxe, determinat status. Tenir, tenir, i tenir més. Hi ha aspiracions induïdes per un sistema capitalista que necessita produir constantment. I vendre per fer negoci. El sistema capitalista és com una bicicleta que no es pot aturar, que quan t'atures cau. És un sistema expansiu que requereix sempre més i més i per tant requereix també colonitzar la natura més i més; obtenir més i més recursos per tenir més productes per vendre per fer negoci i acumular capital i així sucesivament.

Aprofito per dir que aquesta idea d'acumulació és absurda. Els recursos han de ser proporcionats al que volem obtenir. En la societat moderna, com hem vist en els últims tres anys, hi

ha una sobreacumulació, excés de capitals. És una de les causes de la crisi que estem patint. Hi ha tants diners en el sistema financer mundial, tants diners ociosos que no troben on invertir-se per continuar guanyant diners (en l'economia productiva) que això porta a l'especulació immobiliària, financera. Especulació amb el petroli, amb els aliments.

No hi ha límits, per molts diners que hi hagi, sempre en volen més. Expansió indefinida. Ens hauriem de plantejar molt seriosament com es pot aturar tot això.

Però tornem al consum. Estem deteriorant la base de recursos naturals del planeta. Estem afavorint i consolidant un sistema injust, de repartiment injust, en el que una part substancial de la humanitat no pot satisfer les seves necessitats, mentre un sector les satisfà en excés i en excés. Això és el que es tracta de limitar. Però com que limitar-ho de forma voluntària és molt difícil hauriem de trobar altres maneres.

Primer m'aturaré en això de l'**austeritat voluntària**.

L'autolimitació del consum és factible i hi ha hagut molts grups a través de la història que l'han practicat, per raons religioses, morals o filosòfiques. S'ha considerat que la riquesa és perillosa per la formació del caràcter, per la virtut, perquè genera l'egoisme, la cobdícia etc, etc. En moltes religions hi ha hagut aquest discurs sobre els perills de la riquesa. Hi ha hagut monjos que s'han apartat del món de la riquesa i que han practicat l'austeritat, la caritat Però han estat moviments minoritaris. És molt difícil que en una societat moderna, amb la pressió que hi ha d'uns valors que afavoreixen la possessivitat, l'adquisició, això es tradueixi en un volum suficient d'autoreducció. Aleshores, jo penso dues coses.

Primera, aquests grups que decideixen entrar en l'autolimitació: no voler tenir cotxe, no voler viatjar en avió, utilitzar la bicicleta, renunciar a tenir una segona residència, etc, que són formes moderades d'autoregular el consum excessiu. Això és d'admirar, d'aplaudir i de seguir. Encara que això sigui insuficient, és molt important que es faci, perquè és una manera de demostrar davant de tothom que és possible viure amb menys i ser tant feliç, o, jo diria, segurament més. Perquè l'excés de consum té les seves servituds: com per exemple quan en una parella han de treballar els dos perquè el seu nivell de despesa és tal, que amb un sou no n'hi ha prou. Sovint això té efectes negatius per la sociabilitat, per l'educació dels fills, etc. La gent necessitem temps per desenvolupar-nos humanament, per desenvolupar la nostra sociabilitat, per educar els fills, etc. Viure consumint menys és un factor exemplaritzant.

Si la frugalitat individual i voluntària és difícil, aleshores hem de trobar mecanismes pels quals la societat en el seu conjunt pugui entrar en unes mesures de frugalitat acceptada.

D'entrada jo vull dir que el que contemplo més versemblant, que pugui passar en un futur immediat, és que ens trobem en una situació d'**austeritat imposada**. De la mateixa manera que la crisi, en aquests dos últims anys, ha obligat a molta gent a apretar-se el cinturó de mala manera i de forma a vegades molt injusta, perquè han pagat només uns, i no els que són responsables de la crisi. De la mateixa manera penso que estem entrant en una etapa en que la biosfera està dient: prou! Els recursos els esteu exhaustint, per tant haureu d'adaptar-vos, volgueu o no volgueu, a una situació d'austeritat.

Per exemple jo penso que la primera cosa que notarem serà la carestia, l'escassetat de l'energia i en primer lloc del petroli. Ja hem tingut un primer ensurt. El petroli fa quatre o cinc anys anava a 30 dolars el barril, el petroli cru i ara no baixa dels 80. Clar, com que va pujar fins els 150 per un moviment especulatiu, ara ens enrecordem dels 150 però no ens enrecordem que fa tres anys anava a 30 i ja aleshores es considerava molt alt. Ara no baixa dels 80. I hi ha estudiosos, experts en el tema, que consideren que estem arribant al pic del petroli, que ja hem consumit la meitat de tot el petroli que hi ha sota terra i que a partir d'ara vindrà l'escassetat creixent i inexorable. I aquesta escassetat anirà acompanyada d'un augment de preus. Primera perquè n'hi haurà menys, segona perquè el que queda està a més profunditat i serà més car d'extreure.

Pot ser molt bé que dins de 5, 10, 15 anys aquesta escassetat imposi moltes restriccions. Si feu un petit exercici d'imaginació sobre la nostra dependència del petroli, és al·lucinant. Per tot el que tenim al nostre voltant, fins i tot pel pa o pels tomàquets que comprem a la cantonada. Aquests han fet potser 500 km moguts per vehicles que necessiten derivats del petroli i tota la indústria es mou amb productes derivats del petroli.

L'economia mundial està dispersa per tot el territori mundial i per tant la nostra dependència del petroli, no només per la indústria, sino també per l'alimentació, és enorme.

Per tant el més probable és que, de forma gradual, pot haver-hi crisis que ens obliguin a consumir menys. I això penso que és una bona notícia per a la biosfera. Serà la única manera que la gent consumeixi menys. Alhora això pot provocar sofriment i col·lapses que caldria evitar.

I aquí ve la segona part : si som conscients d'això i de que, tant per evitar la sorpresa de l'escassetat, com per què és una necessitat imperiosa de la biosfera, jo penso que hem d'adquirir unes pautes per redirigir la nostra organització econòmica i el nostre consum, reorganitzar-lo.

Hi ha moltes vies que s'haurien d'emprendre. Algunes ja han començat, com la ecoeficiència: utilitzar menys recursos per obtenir els mateixos serveis, les mateixes comoditats. Per ex: bombetes de baix consum, que consumeixen cinc vegades menys electricitat que les d'abans, que ja fa 7 o 8 anys que es poden comprar a les ferreteries.

Els governs haurien d'haver prohibit fa temps les bombetes tradicionals. Hagués estat una mesura savia. Com sabeu les de baix consum són més cares però tenen una vida molt més llarga, i per tant a la llarga surten més econòmiques.

Altres exemples; avui les màquines són més eficients, els automòbils són més eficients, consumeixen menys gasolina, molts electrodomèstics també són més eficients. La indústria ha avançat.

Però alerta amb l'ecoeficiència, perquè si nosaltres tenim màquines més eficients, però les utilitzem més, no guanyarem res: si tenim un cotxe que consumeix la meitat però aleshores fem el doble de quilòmetres, ens quedem igual que abans, des del punt de vista que ens interessa aquí: quant CO2 emetem a l'atmosfera i quan petroli consumim. Per tant no n'hi ha prou amb l'ecoeficiència; també ha d'haver-hi una contenció, no només per no augmentar els nostres consums sino també per disminuir-los.

Després tenim artefactes que duren poc, vivim en la cultura de l'efímer. Es tracta de fer artefactes que durin més, que es puguin reparar, que no s'hagin de llençar a la més petita falla. Això seria un estalvi enorme de recursos i d'energia.

També tenim uns sistemes de consum molt individualistes. Per ex , jo ho he vist als anys 80: cases de pisos on no hi havia rentadores individuals, amb dues o tres rentadores industrials al sòtan podien funcionar 40 famílies. Això representa un altre estil de consum. Ara estem acostumats a que per gaudir del benefici d'una màquina l'hem de posseir, i això és un engany. No cal tenir cotxe per gaudir del cotxe, es pot llogar quan el necessites. I això s'està fent, i s'està promocionant. Si avui a Espanya deu haver-hi un parc de 20 milions de cotxes particulars, probablement amb 5 milions passariem, amb sistemes d'aquest tipus. I això seria un estalvi considerable. És a dir, actius de consum, més col·lectius de compartir, de llogar, etc. Jo sempre poso l'exemple de que en mala hora, fa 15 anys, em vaig comprar una taladradora mecànica: en 15 anys l'he fet servir 10 vegades. Hagués estat molt més pràctic poguer-la llogar a la ferreteria el dia que la necesites. Així en lloc de tenir 10 milions de taladradores, en un país com aquest, potser amb un milió passariem i tots estariem igual de contents.

Després hi ha moltes altres maneres de gestionar la demanda, per ex.: Els governs com actuen en temes com l'aigua, l'energia, etc. Practiquen el que se'n diu polítiques de l'oferta: miren, observen quanta electricitat es consumeix, quanta aigua es consumeix, i aleshores intenten adaptar el sistema productiu a aquesta demanda. Hi ha una altra manera més sàvia de funcionar: intentar influir perquè la demanda es redueixi. Per exemple : Consumim molta aigua, com reduir-ho? Aquí, en un país sec com Espanya el 70 % de l'aigua consumida va a l'agricultura. Doncs si es fomenten els sistemes de rec gota a gota i altres sistemes de regadiu controlat es podria baixar del 70 al 50 % o menys. Quan el govern promou sistemes d'estalvi d'aigua a l'agricultura o també a la indústria, a les ciutats, està actuant sobre la demanda. D'això se'n diu polítiques de demanda. Aquesta també és una manera com des de les autoritats públiques es pot regular el nostre consum.

Tot el sistema de recerca, investigació científicotècnica hauria d'anar orientada als mecanismes d'estalvi energètic. Penso en l'arquitectura: es podrien fabricar cases més estalviadores de recursos, amb un bon aïllament tèrmic, amb equipaments solars en la teulada, amb energies renovables, etc.

D'alguna manera, i vaig acabant, es tracta de mesures en les quals la voluntat col·lectiva expressada en polítiques de govern, en polítiques de les administracions públiques podrien ajudar-nos a redimensionar a la baixa el nostre consum sense sacrificar moltes de les comoditats. Hi ha maneres d'anticipar-se i d'anar reorganitzant el nostre sistema econòmic a fi de que això funcioni.

Però tot això no funcionarà sense una voluntat i consciència col·lectiva de que això és imperatiu, és necessari. I per tant la presa de consciència moral de

la societat, de que és un imperatiu moral, de supervivència i de justícia davant dels pobres de la terra, etc. Si no hi ha aquest estat d'opinió que pressiona sobre els governs, que incita i invita els governs a practicar mesures de restricció, de contenció, etc això no funcionarà. Hi ha d'haver un trasvassament del sector de la política, de les institucions, al sector de la societat. De les persones a les institucions i de les institucions a les persones.

Jo penso que només amb una combinació d'aquest estil es podrà aconseguir aquest objectiu de menys consum. Això vol dir deixar de ser els consumidors passius en els que ens volen convertir, en contra del que diuen els anuncis publicitaris: tot és fàcil, la indús-

tria ens proporciona tot el que volem (hem de ser només exigents amb el nostre egoisme, ser egoistes i hedonistes i disfrutar perquè a la vida tot és fàcil, ens ho donen tot resolt). Enfront d'aquesta manipulació indecent, deseducadora i desinformadora, hem de reivindicar la figura del consumidor ciutadà que es planteja el consum com una part important de la vida social. No es pot deixar que el gran poder econòmic sigui el que ens organitzi la vida i hem d'intervenir com a ciutadans. Per tant fer ús de les plataformes públiques d'opinió fins a la pressió sobre les institucions i els governs. Hem d'influir com a ciutadans per a reorientar tot el sistema de consum, que és també reorientar d'alguna manera el sistema productiu.

COM FER LOCALMENT EL QUE SOMIEM GLOBALMENT?

German Llerena

Hi ha dues maneres d'interpretar unes mateixes dades sobre el canvi climàtic:

Un jovenet, que ha acabat la carrera, i motivat per la gestió, començaria explicant que el canvi climàtic és el repte més important per a la humanitat actualment i parlaria de que és molt important no superar en 2 graus centígrads, fins a l'any 2020, l'escalfament del planeta.

Els gràfics que faria servir per explicar-ho serien basats en els gasos que emetem i en l'activitat humana. El 37% dels gasos els emet la indústria, el 20% el transport (hi ha qui diu que és el 50%) la calefacció, il·luminació i electrodomèstics el 10% , el 17 usos comercials ...

Si aquesta és la realitat: quines són les conclusions i on cal actuar?

Aquesta manera de veure les dades ens indicaria que hem de canviar l'eficiència del transport. Si jo vull implicar-me hauria de treballar amb l'administració o amb els poderosos del planeta. Això ens fa plantejar les coses d'una determinada manera.

Si el tema de l'escalfament del planeta el plantejés algú implicat amb els pobres de la terra, tipus Casaldàliga, les dades de la columna explicativa estarien distribuïdes de diferent manera. El 30% dels gasos efecte hivernacle són emesos pels fertilitzants, el 20 % pel transport d'aliments i el processament d'aliments (50 % generats per la indústria alimentària i l'altre 50% probablement per la indústria no agroali-

mentària, les calefaccions etc.

El total són sempre els mateixos gasos emesos per l'home però aquí ens fixem més en la indústria agroalimentària.

És una dada poc coneguda. Això és així perquè des de 1950 s'ha introduït el petroli al camp. S'ha modernitzat molt l'agricultura i s'han perdut moltíssims llocs de treball cada dia. Els pesticides es fan amb petroli, es fumiga amb avions, els cultius cada cop són més grans: monocultius i més extensius (soja, oli de palma...). Han desaparegut la immensa majoria dels pagesos, els cultius els controlen senyors de bata blanca i qui mou l'alimentació és la borsa.

El canvi de passar d'una alimentació a escala petita a una alimentació a escala mundial, que és capaç d'emetre la majoria de gasos d'efecte hivernacle, té la seva arrel en la borsa.

La revolució industrial va ser la mecanització i modernització de l'agricultura. Ara, la segona onada, són els transgènics o les biotecnologies associades al camp. Això té unes conseqüències per als més pobres de la terra.

Segons aquest plantejament es podria dir que el problema més gran de la humanitat és la fam. La desigualtat és que una majoria de gent esti-

gui morint mentre uns quants tenen molt poder.

Si jo tinc aquesta perspectiva, aquesta manera d'enfocar el problema serà difícil trobar feina.

El primer plantejament ens duria a l'educació pel consumidor. El segon plantejament a l'educació per a la ciutadania, per intentar crear condicions de vida diferents.

Sense l'una segurament no podria existir l'altra. Caldria plantejar-se la qüestió com un tot: Sense l'una queda tot molt llunyà, sense l'altra no és gaire transformador.

Un professor de Sevilla, l' Eduard Sevilla Guzmán, explicava que ell i un altre company havien anat a un congrés de sostenibilitat i que havien entrat a dues sales diferents. "Quan sortim ens ho expliquem" -van dir-. El congrés era sobre Reptes actuals sobre sostenibilitat.

En una sala debatien sobre el plàstic i a l'altra sobre el paper. A la sala del plàstic van concloure que era hora de canviar i passar-se al paper per ajudar la sostenibilitat del planeta. A la sala del paper van decidir que tal com estaven els boscos potser havien de generar més plàstic.

Si volem adequar les coses parcialment ens podem contradir fàcilment.

Si escollim la perspectiva de l'alimentació, que és l' activitat humana més antiga, i li afecta a molta més gent del planeta, hem d'apostar per l'agroecologia, les cooperatives....

Salvem-nos amb el planeta és el tema de la trobada i el concretaré amb el que fem a Sant Cugat del Vallés.

La Torre negra és una zona agrícola que Nuñez i Navarro vol urbanitzar. Per poder-ho preservar es proposa fer, en un terreny municipal,

un hort públic, pedagògic i productiu on les escoles puguin anar a conrear amb algú que els ensenyi i els posi en marxa. Estem introduint els horts escolars. Els alumnes hi treballen per recuperar la tradició agrícola del poble.

Els aliments que generin els horts es porten a un centre civi i es vol fer una cooperativa pública. L'ajuntament convida a consumir el producte de la cooperativa pública, però a més a més és un centre d'educació ambiental.

Això hauria d'animar a continuar conreant gent que ha abandonat terrenys a ensenyar a conrear a l'alumnat de St. Cugat.

Per fer aquesta activitat l'ajuntament fa un conveni per conrear la zona fins que el propietari vulgui. També es poden cedir els terrenys a altres propietaris per ser conreats.

Les escoles també poden col.laborar en el projecte per mitjà dels menjadors escolars. Si l'hort pedagògic produeix patates els nens i nenes les recullen i les porten al menjador i comença la reflexió sobre els aliments que hi ha al menjador escolar. Comencem a generar pensament crític sobre el que mengem.

La xarxa de menjadors escolars es posen d'acord amb els pagesos dels voltants i es pot fer un consum no només ecològic sinó també responsable i de no molt alt preu. S'intenta arribar a produir d'una manera relativament barata (els menjadors tenen uns preus màxims) i a partir d'aquí també arribar a la reflexió agroalimentària.

És una qüestió complexa i de temps, perquè també els pagesos s'han d'organitzar, però segurament seria possible.

(Les dues xerrades han estat transcrites pel secretariat de l'associació)

NOTÍCIES D'EN PERE CASALDÀLIGA

Aquestes darreres setmanes en pere Casaldàliga ha estat ingressat per ser intervingut de pròstata a Goiania.

Ell està bé, amb ganes de tornar a Sao Felix, i des d'aquí li desitgem una ràpida recuperació.

Està molt agraït per totes les mostres de solidaritat rebudes.

PRESENTACIO DE L'AGENDA LLATINOAMERICANA 2011

Us convidem a la presentació de l' **Agenda llatinoamericana 2011** que porta per títol:

QUIN DÉU, QUINA RELIGIÓ ?

A càrrec de Mercè Budallés Biblista, teòloga llatinoamericana i membre de l'equip missioner de Sao Felix do Araguaia.

DIA: el proper dia **2 de desembre** de 2010. LLOC: **Rivadeneyra 6, 3r pis.** HORA: **19 h.**

ESPEREM LA VOSTRA ASSISTÈNCIA

Araguaia
amb el Bisbe Casaldàliga

ARAGUAIA: ASSEMBLEA 2011

Convoquem a l'assemblea anual de socis i sòcies de l'Associació el

DIA: **dijous 27 de gener** de 2011
HORA: **19 h.** (primera convocatòria)
i **19 :30** (segona convocatòria)
LLOC: Rivadeneyra 6, 10è. 08002 Barcelona

TROBADA ANUAL : QUIN DÉU, QUINA RELIGIÓ ?

Dia 3 d'abril de 2011

(Rebreu el programa a la propera carta)
RESERVEU-VOS LA DATA

MATERIALS DISPONIBLES A LA VENDA

Agendes Llatinoamericanes 2011 i calendaris del Comitè Oscar Romero.
Llibre (recull te textos) dels 20 anys de l'agenda llatinoamericana.

També podem trobar-hi els llibres:

Reflexions des del compromís
Homenaje de amigos a Pedro Casaldàliga
Una vida enmig del poble

i alguns CD de poemes d'en Pere Casaldàliga musicats.

PODEU PASSAR PEL SECRETARIAT ELS DIJOUS DE 18 A 20H.

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament
de la Vicepresidència